

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Pretiosae Occvpationes Morientivm In Societate Iesv

Nádasi, János

Romae, 1657

Cap. XX. In doloribus aspirationes.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45415

ret, eum locum est contemplatus. Montem ait esse admodum editum, arboribus frequentem.

7 Et quis iam queretur, se ab omni humana ope desertum hinc abire, qui sic morientem in monte, in casa miserabili, absq; omni Patrum, fratrumq; obsequio videt Franciscum Xaverium? Moriamur, vbi nos mori volet bonus *Deus*! modò emoriamur in vitam. Desertos ab hominibus, *Deus* non deseret. Tunc opus est, vt ad illum corde quàm possumus purissimo, per doloris, amoris, pietatis, desideriorum pro *Deo* moriendi, ac eius voluntati obediendi actus, per Virginis Matris preces, flagranter aspiremus; aspiciamusq; ac imitemur exemplar quod nobis in Christi Crucifixi, & morientis Xaverij monte monstratum est.

C A P V T X X.

Occupatio pretiosa infirmi; in doloribus aspirationes, orationes iaculatorie.

HAec sunt vltima solatia bonæ animæ migraturæ; hæc sunt vasa, quæ colligenda sunt profectioem adornaturis; his nostram mortem pretiosam reddimus, nostram voluntatem diuinæ coniungimus; his dolores, & mortem ipsam ad honorem & amorem *Dei* creberrimè offerimus, mala nostra

De moribus
Ma-
nich. c. 13.
in tomo. 1.
Bona in-
tentio
mortem
pretiosam
reddit.

Hist. Soc.
p. 4 l. 7 nu.
274.

15. Iul.
1579.

1587. 14.
April.
Nieremb.
t. 3. p. 390.

stra detestamur, pro bonis gratias agimus, & merita cumulamus, dum finem nostræ vitæ ad Deum finem vltimum dirigimus. *Finis enim*, inquit Augustinus, *quò referuntur ea, quæ facimus, id est, propter quem facimus quidquid facimus, si non solùm inculpabilis, sed etiam laudabilis fuerit, tunc demum etiam facta nostra laude aliquà digna sunt.* Ita P. Simon Rodericius è primis Ignatij decemuiris vir à suis animi perturbationibus, tentationibus, doloribusq; corporis multifariam exercitus, talentis, dexteritate, zelo insignis, æger non parcebat lachrymis, gemitibusq;, quibus lacefsebat beatam æternitatem, diuiniq; conspectus desideria irritabat. Sæpè Ignatium, optatissimum vitæ Socium, ac Parentem, amicis vocibus compellabat, eiusq;, & vnà cum eo communis videndi, fruendiq; Domini studio æstuabat: *Veni, Domine, veni Deus anime mee, ades dum, Bone Iesu; ne cunctare diutiùs; sed me quàm citissimè hinc ad te ipsum abripias.* Aiunt ipso, quo Simon migravit momento, virum grauem, & pium à somno excitatum, fenestrà apertà, vigilantibus oculis conspexisse manifestissimam lucem Domui Professorum Societatis rectà imminentem, ex qua illi in animum sensus liquidissimæ voluptatis influeret. Manè lumine cum cella Roderici comparato, id quod erat intellexit. P. Roderici Aluarez (cuius anima cælum cum Angelis ingredi est

di est conspecta) inter dolores hæc erat oratio: *Malo hos dolores pati, quàm esse Angelus, quàm Archangelus, quàm Seraphim. His enim Christum imitor; & dum patior facio id quod illi non possunt.*

2 P. Leonardus Lessius, tolerantia, quàm doctrina, aut cuiuscunq; dotis laude certè non minor, in sublimi patientia palæstra non vltimum nomen, eos, quos in diuersorij lecto-
iam olim acceperat, corporis totius tumores, & fædam scabiem, exesarum tibiæ, intesti-
norum, ac stomachi torminum, hernia gemina, tibiæ curru euerso confracta, duorum calculorum ouo gallinaceo parium, diuturnos, acutissimos, acerbissimosq; dolores, ita generosè tulit, vt gratias ageret. Aliquando ægrè inter tot adeòq; acerba tormenta, respirans, conuersus ad Deum: *Omnia, inquit, excelsa tua, & fluctus tui super me transferunt, Domine.* Pleni dolorum dies, plenæ noctes: situs omnis, absq; requiete vllà corpus miserum cruciabat, idq; totis vltimis vitæ quatuor annis. Quis ego sum, inquiebat amanter inter atroces dolores, quem Deus ad patiendum sibi elegerit? Miror non rarò, ad tantum certamen à Deo me tam imbellem, athletam designatum esse. Sed *Benedictus Dominus in æternum.* Ad alium: *Accipio totum,* inquit, *de manu Dei, qui memor erit in die visitationis huius afflictionis.* Sæpè illi in ore:

Theatrum
patientia
sanctæ,

Quare

*Quare tristis es, anima mea, & quare conturbas me? Dicebat, dulcissimi Nominis Iesu vi mellèa sibi dolorum amaritudinem, & acerbiter temperari. Aiebat ergò sæpè: Iesu dulcis memoria, dans vera cordis gaudia! Bone Iesu, adiua me! Amplius laua me, amplius, amplius, amplius laua me, Iesu! Et sæpè cum dolore crescebat illi sensus pulcherrimæ, ac non nisi à Deo dari solitæ voluptatis. Dicebat de suo corpore; iam inde à quadraginta annis incommodum animæ suæ lectum obuénisse, in quo nunquam molliter quieuisset. Gratias pro doloribus continuas, tenerrimas, effusissimas, tanquam pro paternis amoris benignissimi argumentis, & beneficijs, quibus verè nec accipiendis dignus, nec pro acceptis gratus esse posset, agebat. Hinc illa illi è corde nata, & ore hilari dulciter pronunciata, è Psalmis: *Benedic, anima mea, Dominum, & omnia, quæ intra me sunt, nomini Sancto eius. Benedicam Dominum in omni tempore: semper laus eius in ore meo. Misericordias Domini in æternum cantabo. Benedictus Dominus Deus meus, qui docet manus meas ad prelium, & digitos meos ad bellum!* Dicenti: quid si Deus illum ad hos colicæ, herniæ, impetiginis, stomachi, calculi dolores, atq; tristes cruciatus ad mille annos lecto damnaret? respondit: Agerem gratias: & pro patientia postularem. Res hæc finem caperet. Quàm lætus nuncius damnatis foret,*

Gratiæ
quàm ma-
ximæ agi
possunt
agendæ
pro dolo-
ribus.

Pf. 102. 33.
SR. 143.

foret, si post centum annorum millia libera-
rentur! Dixit; & suauissimè lachrymatus est.
Neq; vnquam se vel vitam petere, vel dolo-
res recusare velle adiecit. Lætam patientiam
esse vnicum quod suis, quod cælitum, quod
amicorum precibus à Deo vnicè flagitaret.
Perpetuæ illi ex ore hæ voces: Iesu! Iesu
mi dulcissime! Sancta Maria ora pro me! San-
ctissimo Angelorum epulo quotidie reficie-
batur; & illius desiderio diem desiderabat oriri
citiùs, aiebatq; : *Mi Iesu; quando venies! me
latum quando facies?* Demum dum acquiesce-
re putaretur, requieuit in pace.

3 In Prouincia Campaniæ, die qui est
veluti pascha fidelium defunctorum, iisdem
adiunctus est P. *Jacobus Franciscus*. Tertium
ac sexagesimum ætatis annum agebat, cum
rhythmicam in Ezechielis canticum para-
phrasin concinnaret. Morbus illum in hæc
Ezechielis verba scripturientem reperit: *Pre-
cisa est velut à texente vita mea: & lecto affi-
xum, sed intrepidum, morti dedit. Aiebat se
pridem à Deo, flagrantissimo flagitatu, petijse
verum desiderium moriendi. Inde illi mors
in desiderio, & in lucro fuit. Suprema mo-
rientis suspiria hæc fuere, vt dum iam vicinam
mortem aduerteret, centies ingeminarit sensu
alto, & voce cordis orisq; in hæc verba effu-
sà: *Suscipe me, Domine, secundùm eloquium
tuum, & vitam!**

15. Ian.
1623.

1639.
2. Nou.

Petendum
à Deo ve-
rum deside-
rium mo-
riendi.

Oratio
iaculatoria
centies re-
petita.

Y

4. Eber-

1621.
16. Ian.
aetat. 85

4 Eberspergæ P. Georgio Hoffer crebra in ore fuit illa è Litanijs aspiratio, quâ etiam preces canonicas finiebat: *A subitanea, & improvisa morte libera nos, Domine!* Et uerò nec subitanea, nec improvisa illi mors venit. Nam in morbo lectioni pijssimæ, vel etiam sacris canticis audiendis, dulcissimè illachrymatus, Psalmis delectatus, morti persanctè accinctus, illam eo tempore quo *Litania* recitabantur, magno cum sensu pietatis oppetijt.

1548.
9. Aug.

5 Rodericus de Meneses moriturus, magnâ cum opinione singularis virtutis, accito ad se Patri Simoni Rodericio, vni à primis decem, exaggerato quodam æstu spiritus dixit, Crucifixo arrepto: *Christus vivit! Christus regnat! Christus imperat!* Placent & illam. *Ioannis Baptista Mayr* Leobij morientis inter dolores pretiosa suspiria: *Benedictus Deus qui me doloribus ad suam gloriam dignatur! Deus! Mitte Cruces, auge dolores qui sunt ad gloriam tuam!*

29. Ian.
1659.

6 M. Franciscus Caietanus non semel ostendit se propinquæ suæ mortis conscium esse. Iam æger: *Parùm, aiebat, ab parùm nimis patior amore tui, Domine mi!* Et quæ demum lex id patitur, ut seruus infidelis decumbat in lectulo inter obsequia filiorum Dei; & tu Deus meus, & Paradisi Rex, in Cruce pendeas inter latrones? *Dolores, Iesu mi, dolores mihi, amoremq; concede!* Fratri valedicens, Christum illi pro fratre reliquit: *In nidulo, aiebat, meo moriar, &*

Amor, &
dolor.

sicut

sicut palma multiplicabo dies. Ferià 6. ultimo vitæ suæ die, vesperi infirmarium quiescere iussit. Illo verò dicente; num se absente mori vellet; respondit: *Deus* me iuuabit, cui commendaui animam meam. Adsunt hinc præsentibus, Regina Cæli cum Angelis, & Sanctis aduocatis meis. Iaculatorias preces etiam, Litanij miscebat. Quare ad S. Francisci nomen subsistere iusso Patre qui eas recitabat, illi gratias pro beneficijs egit; & eius opem pro suprema necessitate implorauit. Inde ad S. P. Ignatium conuersus, teneras & illi gratias reddidit, quòd in Societate ab ipso sanctè conditè vixisset, & moreretur. Veniam ab illo petijt, quòd Regulas adeò sanctè ab ipso tot inter preces lachrymasq; conscriptas non satis religiosè sanctèq; seruasset. Ultima viuentis occupatio fuit cum accepto in manus Crucifixo primùm, deinde cum augustissimà Virgine Matre institutum sanctum colloquium: quo finito, additis sanctis *Iesu & Mariae* nominibus, præparatam doloribus, & pretiosæ morti per occupationes pretiosas adornatam animam deuotà & suauiter morte Patri ac Matri misericordiarum reddidit anno Societatis initæ octauo, die sancto veneris in diem Sabbathi abeunte; ægro cuidam fratri sub idem tempus per quietem visus candidatus vultu hilari ad gloriam proficisci; ut alia, quæ in vita illius latiùs, taceamus.

Vide hic
C. 10, n. 21.

20: April.
1601.
St. 34.

7 P. Petri Canisij perpetua erat oratio :
Laus Deo : gratias ago Deo . Foedè intumue-
 rat . Laus, inquit, *Deo*, quòd tam pinguis sim .
 Subrescente morbo , dixit : Semper sit laus
Deo , augetur morbus . Lapsus è sella humi
 diu iacuerat , cùm post moram longiorem,
 adfuit frater, & Patrem subleuauit . Ille verò:
gratias ago Deo, ait, quòd me tam diu solum
 reliquit : Sed nihilominus inter nos, quæ ha-
 ctenus fuit charitas permanebit . Deniq; be-
 nedicebat *Deum* in omni tempore , semper
 laus eius in ore illius . Cùm frequenti inter-
 rogatione obtunderetur à fratre, ecquid cibi
 yellet; tandem , auiculam , respondit . Frater
 cùm nullà planè diligentia vel in foro , vel
 alibi , venalem reperiret , cadente iam sole ,
 tristis sedebat, quòd importunà charitate se-
 nem optimum vexasset, neq; illi facere posset
 fatis . Hæc in cubiculo cogitante illo , quasi
 missa à *Deo* (& quid ni ?) auicula per fene-
 stram in cubiculum inuolans non magno la-
 bore capi se finit . Hanc lætus ubi cepit , &
 coxit, seni q; agro apposuit, solenne suum, &
 interclare carmen post auiculam comestam,
 repetijt Petrus, & dixit : *Laus Deo ! quàm*
opiparam canam hodie habui ! Sed & aliàs quot
 bucellæ, quot sorbitiunculæ , tot illi iacula-
 toriæ aspirationes ad *SSS. Trinitatem* , ad
Iesum , vel *Cælitum* quempiam directæ . Hoc
 est assueuisse , atq; ex usu confirmato facile
 agere ,

agere, id quod alij fieri posse negarent.

8 Iaculatorij instar Psalmi ægro seruire potest gloriosus ille Psalmus, quem P. Carolus Spinola columnæ iam ad incendium in Iaponia alligatus, elatâ voce canens dixit: *Laudate Dominum, omnes gentes!* Reliquum sacri carminis reliqui, columnis item ad moriendum alligati, Socij cecinere, alacritate tantâ, ut iam quasi cælo se vicinos aspicerent, & vberes lachrymas excuterent ex oculis audientium spectatorum.

9 P. Ioannes Deckerius, eruditionis reconditæ, sanctarum lachrymarum, & puritatis vir, morte præuisâ, & dolorum plenâ in his verbis viuere desijt: *Veni, Domine Iesu, veni! venio.*

Graecij
10. Ian.
1619.

10 P. Ludouicus Rogerius Posnaniæ ipsâ natali Iesu nocte moriens aiebat: O mors, quando venies! quàm citò veniam, & apparebo?

25. Déc.
1603.

11 Pulchra etiam nos omnes in morte vltimùm alloquentis, & simul in cælum suspirantis P. Andreae Polini viri dierum plenorum & exquisitæ virtutis pleni, fuit vox illa: *Ascendo ad Patrem meum, & Patrem vestrum.*

1. Febr.
1620.

12 Aloysius Freredoux diuinissimi Sacramenti, Matris Virginæ, Angeli Tutelaris, & Beatissimi Aloysij cultor in virginitate, humilitate, pietate eximius, claram responsa suggerentis Angeli opem in examine Philosophico

Angelus
Cultos.

23. Febr.
1620.Horrere
peccatum,
etiam ve-
niale.

phico expertus, ad vltimum vitæ examen di-
ctis virtutibus, & continuis calentibusq; oran-
di formulis se parabat, cum vitæ finem face-
ret: *Mallem, inquit, omnibus priuari bonis, &*
ego solus quiduis mali & pœna subire, quàm vel
leuissimam Dei offensam admittere, vel mini-
mam promouenda eius diuinæ gloriæ prætermi-
tere occasionem. De Eucharistiâ, cum S. Chry-
sostomo: *Vnus sit nobis dolor hæc escâ priuari.*
Deniq;: *Deus optime, maxime, quicquid tibi*
displicet, mihi, mihi displicet; & quicquid tibi
placet, mihi placet, quia tibi placet. Iesu! *esto mihi*
Iesus. Et vt Indulgentiâ plenariâ donaretur,
in Iesu Maria vitam absoluit.

4. Oct.
1622,

13 P. *Andreas Ribæus* Pontifaræ suauissi-
mum viuendi finem fecit, vir se afflictationi-
bus voluntarijs atterendi, ad infima demit-
tendi, in charitatis opera effundendi, & deniq;
semper orandi arte amabilis. Et tamen sub
mortem alto quodam intimæ pietatis sensu
se accusabat, perindè vt si remissè admodum,
negligenterq; vixisset; si deinceps liceret,
maiora facturus. Cùm verò annuâ primùm,
deinde plenâ totius vitæ Confessione expia-
tus, Dominum in viatico acciperet, sic illum
identidem alloquebatur: *Parce mihi, Domine,*
nihil enim sunt dies mei!

1621.

14 P. *Humberti Selini* morientis vltima
verba fuere: *Sacrificanda Deo anima!* Sic fe-
lix vitæ holocaustum absoluit. Si quis ergò
feu

seu sanorum, seu ægrorum ex me quærat, quid illis quas hîc suadeo iaculatorijs oratiuncularum veluti sagittis agendum sit; Humberti verbis respondeo: *Sacrificanda Deo anima. Et dicendum: Tuo amori, honori tuo, amabilis Deus, animam hanc meam, vitam hanc meam, tui amoris igne sacrifico. Sit illa tibi oblatio munda, sit Sacrificium incruentum cruento illi Filij tui morientis Sacrificio coniunctum; sit holocaustum in odorem suauitatis æternæ, cum Iesu, & per Iesum tibi, & propter te, Deus!*

Iaculato-
riis preci-
bus quid
agendum.

Cum Iesu
& per
Iesum sa-
crificia
Deo vitam
& mortem
tuam.
1556.
17. Aug.

15 P. Martinus Olavius Romæ moriens inter supremos anhelitus illud identidem fingultiebat: *Non intres in iudicium cum seruo tuo, Domine; quia non iustificabitur in conspectu tuo omnis viuens!*

16 Inter aspirationes primum locum occupare debent actus fidei, spei, charitatis, & ex hac natæ contritionis: *Credo, Spero, amo te, gratulor tibi; & ideò doleo super omnia quòd offenderim te, ò Bonitas, Pulchritudo, Maiestas, Liberalitas infinita! Gratulor Tibi de tua Deitate! Credo vitam æternam; & spero! credo mortem æternam, & timeo! Sed si nec celum esset, nec infernus, adhuc vellem, nunquam offendere te, nec unquam offendisse; vellem semper amasse te, Deus meus: quia dignus es, ò Deus, optima Bonitas, pulcherrima Pulchritudo, Diuinitas infinita. cui gratulor, & gratias ago. Amor tuus, & dolor tuo illo infinite infinito amore*
perfe-

Iaculato-
riarum fõ-
tes fides,
spes, chari-
tas, do-
lor.

Vid. lib. 3.
de imit.
Dei c. 15.
à pag. 658.

perfectus, ac desiderium Sacramentorum omnium
 ad salutem necessariorum, & utilium sit mihi pro
 Baptismo Flaminis, quo lauer; & corde mundo
 amem te, ac videam te, dedicatus tibi: & gratuler
 tibi de te! Gratias tibi pro omnibus Sacramen-
 tis! Amor tuus sit mihi baptismus novus, qui me
 abluat ab omnibus quæ in me non amas. Gaudeo
 de te, amo te super omnia, ò bone, ò pulcher super
 omnia; & ideò doleo super omnia, quòd te non
 semper amauerim super omnia, quòd te offende-
 rim, ò optime Deus meus, & omnia! Doleo de
 ijs omnibus quæ tibi displicent in me, vel in alijs.
 Nolo, nolo, nunquam volo te offendere, nec ab ullo
 offendi te! Utinam semper, & ubiq; te amassem,
 & amem! Vellem cor meum esse cor omnium cor-
 dium amantium te, conflatum ex omnibus in
 fornace cordis tui in unum cor, & omnibus om-
 ninò electorum omnium cordibus, adeòq; ipso
 Iesu & Mariæ corde, amare te, perdere potius
 omnia quàm te, & gratulari tibi, quòd ames te!
 & gratias agere tibi, quòd digneris amare me, &
 amari à me. Hoc unicum sit meum bonum hone-
 stum, utile, delectabile, amare te, ò unicum verè
 honestum, verè utile, verè delectabile bonum,
 Deus meus! Accepto mortem à tua Sanctissima
 voluntate in satisfactionem pro omnibus peccatis
 meis, & negligentijs; eamq; illigo, coniungo pretio-
 sissima morti Iesu, Mariæ, & omnium electorum.
 pro quibus, & cum quibus gratias tibi ago. Gau-
 deo quòd post mortem nunquam potero offendere
 te! &

te! & spero quòd eternùm amaturus sim te! O Bonum omnis Boni, ò pulchrum omnis pulchri, ò amabile super omnia quæ amari possunt. Do- no tibi cor meum, & migraturam hinc animam meam. Da ut ne ingratus moriar pro beneficijs tuis tantis: da ut te amem. Tu enim id solus dare potes. Da mihi per omnia merita Iesu, Mariæ, & omnium Electorum tuorum, Domine Deus meus, ut diligã te ex, & in toto corde meo, & ex tota anima mea, & ex tota mente mea, & ex tota virtute mea, & ex omnibus viribus meis, & ex tota fortitudine mea, (ita ut tu iubes, ita ut in celo faciunt Beati) usq; ad mortem, usq; in eternum. Per amorem, quo Electos tuos, quo Mariam, quo Iesum, imò quo te ipsum amas, obsecro te, Deus meus, da mihi amorem tui finalem: da mihi ut nullo Sacramento ad vitam eternam necessario, vel utili caream; omnia illa desidero, eorumq; thesauros à te in illis absconditos. Da mihi id, quod mihi maximè necessarium est, ut in eternum amem te! ostende mihi omne bonum, id est, te ipsum qui es unum verum bonum, omne bonum, omne pulchrum, omne amabile: sinè quo omne bonum malum est; omne pulchrum turpe est; omne delectans, eternis tormen- tis obnoxium est.

Deut. 6. 5.
Matth. 22.
36.
Marci 12.
30.
Lucæ 10.
27.

R. P. N. Mutius Vitellefcus æger vesperi sibi prælegi curabat hunc actum amoris Dei; quem ipse conceperat: Agnosco, Deus meus, lumine fidei, quòd sis Dominus meus, & super-

Impress. eR
Romæ Itz-
licè anno
1646. illius
nomine:

naturalis vltimus finis meus! Dedico tibi, & consecro cor meum, amando te super omnia! & hoc amore motus abhorreo, ac detestor quàm maximè omnia peccata mea, solummodo ideò, quòd sint contra Bonitatem tuam. Summè doleo, quòd illa commiserim, idq; non alia de causa doleo, quàm quòd displicuerim tibi, & quòd offenderim te! Offero tibi firmum propositum te nunquam amplius offendendi. Parce, Domine, pœnitenti, contrito, & humiliato: qui tamen si tuà gratià sit indignus, recurrit ad misericordiam tuam, speratq; ab illa remissionem peccatorum suorum; ut possit corde in hac vita purgato, & mundato videre te, & gaudere de te in altera, & in æternum. Amen. P. Arnaldus de S. Maria Niuernensis quotidie post recitatas Sanctorum omnium Litanias, sequentis diei Sanctos è Martyrologio legi audiebat: eosq; inuitabat ad opem vltimam sibi laboranti ferendam; illud quoq; dicens: Ecce quàm bonum in Societate mori. Magnà animi ad superna anhelis significatione erumpebat in illa suspiria: *Misericordias Domini in æternum cantabo. Singularis hæc mihi oblectatio erit in celo.* Familiaris est aliquibus de Societate apud ægros illa oratio, de qua ex Blofio P. Drexelius: Dominus, inquit, quibusdam amicis suis reuelare dignatus est, quòd verba illa, quæ mox subiiciemus, morientium auribus ingesta, & coram eis recitata, vel ab eis piè prola-

1654.

17. Ian.

Prodr. c. 3.

prolata, siue cogitata, tantæ virtutis sint, vt non facilè perire possit, qui ea sub finem vitæ, vero & integro corde humiliter pronunciarit. Sunt autem ista: *Domine Deus, ego sum miser ille, quem tu pro paternâ bonitate tuâ creasti, & per ignominiosissimam mortem Unigeniti tui de potestate inimici redemisti. Tu solus imperium, & dominium in me habes, meq; saluare potes secundum immensam misericordiam tuam; in qua spero, & confido.* P. Christophorus Pflaumer Monachij moriens; Duo, aiebat, minuta, corpus, & anima, mihi sunt super. Vtrumq; vobis do, *Christe, & Maria*: vos ex asse hæredes scribo. P. Bernardus Colnagus actum amoris, & contritionis quem docebat alios, in hæc verba conscripsit: 1. Ego, *Domine Deus meus, amo te, voloq; tibi benè super omnia: quia diuina tua Maiestas ita meretur.* 2. *Atq; ideo doleo super omnia quòd te offenderim; quia diuina tua Maiestas id non merebatur.* 3. *Propono te nunquam offendere, ob eandem rationem.* 4. *Propono obsequi legi tuæ, confiteri, pœnitentiam imponendam mihi à Sacerdote perficere, cum spe Sanctissimæ tuæ Passionis, quòd mihi sis condonaturus.* Deniq; R. P. N. Franciscus Piccolomineus pretiosa esse dicebat vltima illa momenta: nec perdendum esse vel vnicum. Dicentibus; ne se illà aspirationum contentione fatigaret, respondebat: & quid est tres quatuorue horas plus vixisse, cum hisce aspira-

tionibus colligantur æternitatis lucra? Momentum vnde pendet æternitas!

C A P V T X X I.

Occupatio est pretiosa, ut si ager orare ipse ore non possit, orantes alios audiat.

Annuæ
Lugdun.
Coll. Tu-
ron. 1590.
& 91.

Preces ho-
rariæ co-
ram ægro
legi pos-
sunt.

17. Martii
1632.
Possent
ægro legi
orationes
Dominica-
rum ex
Diurno: &
6. Decemb.
de S. Ni-
colao, alio-
rumque
sektorum.

IACOBO Nouitio in paterna Domo ægro, vltima inter menstruas è tirocinio missas schedas hanc sententiam continebat: *Siue viuimus, siue morimur, Domini sumus.* Iacebat interea ille, se Domini esse lætus; cùm ecce suprema nox. in qua visam in cubiculo morientis latificam inusitati splendoris lucem narrauere duæ mulieres ægrum procurantes. Pro vltimo peregrinabundæ in æternitatem animæ propemptico, orat legi sibi clarâ voce, vt audiat, horarias preces: quod dum religiosè exequitur eius Parens (ad quem æger missus fuerat, ad natiui aëris benignitatem) recitatq; illa verba: *Beati omnes, qui confidunt in eo;* eadem constanti animo ac linguâ repetentem Iacobum mortalis vita destituit: è qua nobis morientibus acclamat: *Beati omnes, qui confidunt in eo.*

2 P. Didacus Ruiz Hispali abiit vitâ. Quò magis enormis calculi vis hominem torquebat, eò ille gratiarum actiones exaggerabat magis: infomnes noctes Psalmis pronuncian-
dis